

105te Møde.

Onsdagen den 8de Mars.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Det første Nummer paa Dagsordenen var: 3die Behandling af Forslag til Lov for Kongeriget Danmark, angaaende Ophævelse af de ifølge Frd. af 1ste Mai 1838 § 52 vedblevne Toldbegunstigelser. (2den Behandling findes i Tidendens Nr. 320 Sp. 5055).

Intet Ændringsforslag var stillet; Lovforslaget i sin Heelhed fattes under Forhandling. Da Ingen begjærede at yttre sig, fattes Lovforslaget, efter at være oplæst, under Afstemning, og vedtoges eenstemmigt med 55 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget bliver nu at fende til Stadsraadet.

Efter Dagsordenen gif man derpaa over til 2den og sidste Behandling af 3de Indstillinger af Finantsudvalget, angaaende nogle til Thinget indkomne Andragender (Indstillingerne findes Anhang B. Sp. 799 ff. og 1ste Behandling i Tidendens Nr. 279 Sp. 4402 ff.).

Intet Ændringsforslag var stillet; den første Indstilling under Nr. 2 Nr. e. fattes under Forhandling.

Ordføreren (G. Winther): Med Hensyn til denne Indstilling skal jeg henholde mig til, hvad jeg udtalte sidst. Jeg troer, at, dersom Thinget gaaer ind paa at indstille dette Andragende til Finantsministeriet, giver det derved Regjeringen en Tilskyndelse til at fremkomme med extraordinaire Pensioner, og deri troer jeg dog, at Thinget er temmelig enigt, at dette ikke kan være særdeles ønskeligt. Jeg for min Part skal altsaa stemme imod Indstillingen og raade dem, der have Frygt for extraordinaire Pensioner, til at gjøre det Samme.

Kanfer: Jeg vil blot med nogle faa Ord tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det omhandlede Andragende fra forhenværende Administrator ved Lallottoet, Conferentsraad Bondo. Ved Sagens første Behandling gjorde

jeg opmærksom paa de særegne Omstændigheder, som i dette Tilfælde talte for at vise en noget større Æstergivenhed end i andre Tilfælde, og at der var særdeles Grunde, som kunde opfordre Thinget til at henvise Andragendet til Finantsministeriet, for at den Paagjældende kunde faae sin Pension noget forhøjet. Disse særegne Omstændigheder for den omhandlede Embedsmand vare, at, dersom han var gaaet af, førend Pensioner udkom, vilde han have faaet sin fulde Gage i Pension. Paa Grund af sin Sundhed og Arbejdsdygtighed foretrak han imidlertid at blive i Embedet. Men, efterat Pensioner senere var udkomne, blev han afskediget og afskediget ikke paa Grund af Svagelighed, men fordi hans Embede blev inddraget. Han blev saaledes sat paa Bartpenge i Overensstemmelse med Pensioner. Det er derved, han har lidt et betydeligt Tab, og hans Andragende gaaer nu kun ud paa, at hans Pension maa blive forhøjet i en temmelig ringe Grad. Ved Sagens første Behandling viste der sig i Thinget en overveieende Stemning for, at Sagen kunde faade den af ham attraaede Afgjorelse; og da der ikke senere er oplyst Noget, som kunde bringe Thinget til at frasæbe sine i saa Henseende tidligere udtalte Anskuelser, tør jeg vel haabe, at Thinget vil fastholde sin tidligere Afstemning.

Naben: Jeg skal i Et og Alt henholde mig til, hvad den ærede Rigsdagsmand, der i dette Dieblit satte sig, har udtalt. Jeg tillader mig at minde det ærede Thing om, at ved forrige Behandling viste man den Mand, hvorum her er Tale, ikke alene fortjent Belvillie, men tillige en hædrende Anerkjendelse paa Grund af hans lange Tjenestetid og Embedsiver, og gav ham, hvad han, hvis han tidligere var afgang, sandsynligviis vilde have erholdt, og som der nu atter er Spørgsmaal om at tage bort igjen. Vil Thinget ikke denne Gang vise den samme Anerkjendelse for hans lange Tjenestetid, som det engang har viist? Da der nu ikke er foregaaet Noget siden, som kunde bevirke et forandret Resultat, og Thinget saaledes allerede har givet ham et temmelig sikkert Haab om, at han skulde erholde den attraaede Pension, saa vilde det nu